

alle amter og kommuner, således at børn, der mister en nær slægtning, ikke som nu skal vente på bearbejdelse af deres sorg i helt op til 1 år, men inden for 1 måned kan komme i terapi-gruppe?»

Jette Bergenholz Baurup (S):

Jeg vil godt spørge ministeren: Hvad agter ministeren at foretage sig med henblik på at oprette sorg/krisegrupper for børn i alle amter og kommuner?

Mit spørgsmål er stillet ud fra, at mange børn, som mister en nær slægtning, ikke får den sorg/krisehjælp, de har behov for. De får ikke bearbejdet deres sorg, og derfor sker der enten det, at de isolerer sig, eller at mange får en udadreagerende adfærd og derfor ligesom kommer ud af fællesskabet. Jeg vil godt høre, hvad ministeren agter at foretage sig på dette felt.

Socialministeren (Henriette Kjær):

Det er selvfølgelig utrolig vigtigt, at børn får hjælp til at bearbejde den sorg, de oplever, når de mister en nær slægtning, og selvfølgelig er det ikke acceptabelt at skulle vente helt op til et år på at få hjælp.

Det er væsentligt, at der sikres bistand og støtte til børn og unge i forbindelse med tab af en forælder eller i en anden krisesituation. Men det er ikke kun de sociale myndigheder, som skal tage ansvar i denne sammenhæng, det er en samfundsmæssig opgave, som jeg mener kan og bør løses i et sammenhængende arbejde mellem de kommunale parter, de frivillige organisationer og den enkelte borger.

Det kan i den forbindelse være af utrolig stor betydning for barnet, at barnets almindelige omgivelser – her tænker jeg på skolelærere, daginstitutionspersonale eller de personer, barnet møder i sin fritid – taler med barnet og forholder sig til den sorg, det har været udsat for. Det behøver ikke at være hele det sociale hjælpeapparat, der sættes i gang. De personer, der normalt er i barnets hverdag, kan virkelig gøre en indsats.

Der findes også mange gode initiativer rundt omkring. Bl.a. har man i et projekt i Aalborg Kommune etableret et omsorgsberedskab for samtlige skoler under kommunen, som skal gøre skolens personale bedre til at tackle de situationer, hvor børn har brug for ekstra omsorg.

Det, jeg som socialminister kan og vil gøre, er at støtte de gode initiativer, der bliver taget på området.

Jette Bergenholz Baurup (S):

Jeg vil godt sige tak til ministeren, men jeg vil også sige, at det er lidt hult, hvis der ikke bliver bevilget penge, netop fordi lærerne ikke er uddannede til at kunne gå ind i sorg/krisearbejdet.

Hvis man taler om nærhed, dvs. familien, er den måske selv i så stor sorg/krise, at den ikke kan give barnet eller den unge den hjælp, der er behov for. Hvis et barn har mistet sin mor og er alene med faderen, eller omvendt, er det mange gange et tabuemne, fordi barnet kan se, at far eller mor bliver så ked af det, når man taler om det emne. Derfor er det meget vigtigt, at de kommer ind i en terapigruppe, hvor andre børn fortæller om deres oplevelser, hvordan de har det med vrede og angst, og hvordan de har det med savnet af den, de nu har mistet.

Vi så i TV 2 for nylig, hvor forfærdeligt det var for en dreng, hvor ked af det han var, hvordan det var et tabuemne i skolen, og hvordan han blev isoleret. Jeg har andre eksempler fra mit arbejde som rådgiver, hvor nogle børn bliver så udadreagerende, at de i deres dagligdag på en eller anden måde ligesom bliver frataget af de øvrige elever og bliver meget skældt ud, frem for at man skal yde omsorg og få snakket med dem om netop de problemer. Derfor er det vigtigt, at der er en terapigruppe, og det er vigtigt, at man som regering også yder noget.

Kl. 13.05

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jamen jeg er fuldstændig enig i, at det er utrolig vigtigt, også i forhold til de familier, hvor der ikke er ressourcer til, at man kan klare opgaven selv.

Altså det, jeg er bange for, er selvfølgelig en generel sygeliggørelse af børn og unge, der kommer ud for et tab. For mange har altså også ressourcer til selv at kunne løse problemet, og det er jo at foretrække, netop fordi man kan sige, at man kan gå ind med psykologhjælp, og man kan løse op for nogle ting i forhold til det barn, der har mistet en nær pårørende.

Men omvendt må man også sige, at hvis alle så bare behandler barnet som en porcelænsfigur, man ikke må røre ved, ikke må sige noget til, er vi ikke nået ret meget videre. Så det går også ud på at få netværket aktiveret.

Men det, jeg synes er løsningen, er at få taget kontakt til de frivillige organisationer, hvor man netop kan lave selvhjælpsgrupper og også måske have tilknyttet noget psykologhjælp. Og så er der altså også muligheder i serviceloven, men